

la actorii de comedie — dar n-a făcut-o niciodată. În roluri mari sau mici, a rămas bijutier, a rămas mereu ei, care nu s-a comparat și nu se poate compara cu nimeni. Își iubea publicul, dar nu dorea „să iasă în față“ niciodată. Pretindea de la artiști o trecere decentă prin viață, prin lume. Retras, dar nu neapărat singuratic, apropierea ee și-o îngăduia merita mult prețuită, pentru că era un companion inteligent, amuzant, fermecător chiar.

Serile de după bătăliile date pe scenă (lui nu-i era deloc ușor să joace) necesitau relaxări convenabile pentru spirit, pentru fizic. Fizicul avea să-l apese toată viața. O maladie cronică făcea din cind in cind ravagii. Il cuprinsese frica.

În ultimii ani nu mai credea că poate duce, fizic și psihic, un rol principal. Mai încerca, apoi renunța. Așa a fost și la Capcana, ultimul spectacol în care a jucat: a început cu un rol și a sfârșit cu altul. A reușit de fleacare dată să fie el, deși mereu altul. Galeria lui de personaje e foarte bogată. A jucat mult, dar cit ar fi jucat, dacă boala nu i-ar fi semănat în trup teama!

Discreția cu care a trecut printre noi, eleganța, noblețea, calitățile pe care le intruchipa neîntrecut pe scenă, sînt carate cu care Mihai Păldescu a fost dăruit de natură, cu care s-a dăruit scenei, s-a dăruit oamenilor.

Plecat parcă doar pentru a se odihni puțin, și a începe apoi iarăși a glumi cu noi, cum a făcut-o de-atîtea ori, ne lasă performanțele lui actoricești. Interpretările lui rămîn.

Marile bucurii ce le-a dăruit oamenilor ne-au fost bucurie și nouă, cei care i-am fost colegi. Îl urmăream pașii pe scenă, îl urmărim cu gîndul acum, în timp ce urcă în Olimpul așezilor acestei profesii.

Silviu STĂNCULESCU

Un spiriduș

Mihai mi-a fost coleg la Brăila și-aș vrea să vă povestesc cum îl vedeam atunci.

Era o lumină. Toată ființa lui era o lumină, de care, deși atras, ți-era greu să te apropii. Avea în el ceva cald și rezervat totodată. Părea de o gravă seriozitate. Dacă însă te apropiai, dincolo de liniile precise, cu toate că delicate, ale trăsăturilor lui tinerești, frumoase, aureolate de un păr veșnic în derivă, descopereai o altă lumină licărind în fundul ochilor. Era un mic spiriduș acolo, puș pe șotii, care de-abia aștepta să zboare. Avea acest har al umorului sec, de foarte bună calitate.

În acel spectacol de început la Brăila în care toți intruchipam niște vagabonzi amăriți irecuperabili, Mihai juca un bil-biit. Chinul lui de a se exprima era atît de firesc și de înduioșător încît risul venea de mină cu lacrima din colțul ochilor — acel risu-plînsu al lui Nichita.

În lungul turneu pe care l-am trăit alături, uitați prin vagoane, trași pe linii moarte, printre bălării și ciini de pripas, jucînd ca vai de lume două și trei spectacole pe zi, răul începuse să muște din el și-l vedeam adesea indoit în cutise, între două scene, între două spectacole. Și o luam de la capăt și o lua de la capăt cu aceeași incredibilă suavitate și candoare.

Fără măsură au fost darurile acestui drag coleg al nostru. Se pare că hazul este un dar rar hărăzit marilor privilegiați și se spune că celui binecuvîntat cu

Acel extraordinar Sganarelle...

el, acelei ființe de excepție, aducătoare de bucurie, i se dă dreptul la o dimensiune de trăire în plus. Poate mai senină. Așa aș vrea să ni-l amintim.

Maya BELCIU